

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 704/2025-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľov 1. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a 2. [REDACTED], [REDACTED], zastúpených Advokátska kancelária Mgr. Karol Haťapka, s. r. o., Vretenová 4, Bratislava, proti uzneseniam Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. XX GPt 62/24/1000-6 z 28. júna 2024 a č. k. XX GPt 63/24/1000-6 z 28. júna 2024 v spojení s uzneseniami Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/2 Gv 80/23/1000-60 z 13. marca 2024 a č. k. VII/2 Gv 80/23/1000-61 z 13. marca 2024 a v spojení s príkazmi Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/2 Gv 80/23/1000-21 zo 4. septembra 2023 a č. k. VII/2 Gv 80/23/1000-22 zo 4. septembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ 1 sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. septembra 2024 (doplnenou podaním doručeným ústavnému súdu 9. septembra 2024) domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva vlastníť majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) príkazom úradu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 80/23/1000-22 zo 4. septembra 2023, uznesením úradu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 80/23/1000-60 z 13. marca 2024 v spojení s uznesením generálnej prokuratúry č. k. XX GPt 62/24/1000-6 z 28. júna 2024. Osobitne sa sťažovateľ 1 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48

ods. 2 ústavy postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 80/23/1000 a sp. zn. XX GPt 62/24/1000. V petite podanej ústavnej sťažnosti žiada zrušiť uznesenie generálnej prokuratúry č. k. XX GPt 62/24/1000-6 z 28. júna 2024 v spojení s uznesením úradu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 80/23/1000-60 z 13. marca 2024 a v spojení s príkazom úradu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 80/23/1000-22 zo 4. septembra 2023, vrátiť vec sťažovateľa 1 na ďalšie konanie, priznať mu primerané finančné zadostučinenie vo výške 1 % z hodnoty zaistených nehnuteľností určenej znaleckým posudkom ku dňu zrušenia zaistenia a tiež náhradu trov konania.

2. Sťažovateľ 2 sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva vlastniť majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu príkazom úradu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 80/23/1000-21 zo 4. septembra 2023, uznesením úradu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 80/23/1000-61 z 13. marca 2024 v spojení s uznesením generálnej prokuratúry č. k. XX GPt 63/24/1000-6 z 28. júna 2024. Osobitne sa sťažovateľ 2 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 80/23/1000 a sp. zn. XX GPt 63/24/1000. V petite podanej ústavnej sťažnosti žiada zrušiť uznesenie generálnej prokuratúry č. k. XX GPt 63/24/1000-6 z 28. júna 2024 v spojení s uznesením úradu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 80/23/1000-61 z 13. marca 2024 a v spojení s príkazom úradu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 80/23/1000-21 zo 4. septembra 2023, vrátiť vec sťažovateľa 2 na ďalšie konanie, priznať mu primerané finančné zadostučinenie vo výške 1 % z hodnoty zaistených nehnuteľností určenej znaleckým posudkom ku dňu zrušenia zaistenia a tiež náhradu trov konania.

3. Podstatou oboch ústavných sťažností vedených pôvodne pred ústavným súdom v samostatných konaniach je tvrdenie sťažovateľov o porušení označených práv, ku ktorému malo dôjsť postupom označených orgánov verejnej moci pri výkone ich právomocí spočívajúcich v zaistení nehnuteľného majetku patriaceho sťažovateľom z dôvodu, že zaistený majetok je (i) výnosom z trestnej činnosti, a z dôvodu (ii) zaistenia nároku poškodeného na náhradu škody. Zaisteniu nehnuteľného majetku patriaceho sťažovateľom predchádzalo začatie trestného stíhania vo veci podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku vyšetrovateľom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava, 4. oddelenia vyšetrovania Bratislava ČVS: PPZ-55/NKA-BA4-2023 zo 14. júna 2023 pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona a zločin machinácií pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe podľa § 266 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona. Obe ústavné sťažnosti sťažovateľov boli uznesením ústavného súdu sp. zn. PLs. ÚS 91/2024 z 23. októbra 2024 spojené na spoločné konanie.

4. Zaistenie špecifikovaných nehnuteľností vo vlastníctve sťažovateľa 1 sa uskutočnilo príkazom úradu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 80/23/1000-22 zo 4. septembra 2023 vydaným podľa § 96a ods. 1 a ods. 9 Trestného poriadku. Sťažovateľ 1 podaním z 12. marca 2024 adresoval úradu špeciálnej prokuratúry žiadosť o zrušenie zaistenia predmetných nehnuteľností. Úrad špeciálnej prokuratúry uznesením č. k. VII/2 Gv 80/23/1000-60 z 13. marca 2024 uvedenú žiadosť sťažovateľa 1 zamietol s odôvodnením, že dôvody zaistenia naďalej trvajú. Sťažovateľ 1 napadol uvedené rozhodnutie úradu špeciálnej prokuratúry sťažnosťou. V sťažnosti namietal, že dôvody,

na základe ktorých úrad špeciálnej prokuratúry zamietol jeho žiadosť, sú arbitrárne a nemajú oporu v právnom a ani skutkovom stave, že zaistené nehnuteľnosti nemôžu byť nástrojom a ani výnosom z trestnej činnosti, pretože vo vzťahu k predmetným nehnuteľnostiam nedošlo k spáchaniu trestného činu. Dôvodil, že zaistenie nehnuteľnosti tretej osoby bez akéhokoľvek priameho či nepriameho vzťahu k predmetu trestného konania negatívne zasahuje do ústavou a dohovorom garantovaných práv vlastníť majetok. Označil zaistenie dotknutých nehnuteľností za predčasné, neodôvodnené, nezákonné, založené na lži a podvodnom konaní, keďže toto zaistenie nevychádza z reality a právnych skutočností, ale z fabulácie „údajného“ poškodeného. Formuloval tiež námietku prietáhov v konaní, ktoré podľa jeho vyjadrenia spôsobuje dozorujúci prokurátor. Uviedol tiež, že i napriek tomu, že od zaistenia nehnuteľností uplynulo viac ako deväť mesiacov, úrad špeciálnej prokuratúry neuviedol žiadne relevantné skutočnosti zistené v trestnom konaní, ktoré by potvrdzovali tvrdenia poškodeného a vedené konanie je podľa neho neefektívne. Sťažovateľ 1 tiež namietal, že on ani ďalšie zúčastnené osoby neboli vo vedenom trestnom konaní vypočuté. Uznesením generálnej prokuratúry č. k. XX GPt 62/24/1000-6 z 28. júna 2024 bola sťažnosť sťažovateľa 1 zamietnutá ako nedôvodná.

5. Zaistenie špecifikovaných nehnuteľností vo vlastníctve sťažovateľa 2 sa uskutočnilo príkazom úradu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 80/23/1000-21 zo 4. septembra 2023 vydaným podľa § 96a ods. 1 a ods. 9 Trestného poriadku. Sťažovateľ 2 podaním z 12. marca 2024 adresoval úradu špeciálnej prokuratúry žiadosť o zrušenie zaistenia predmetných nehnuteľností. Úrad špeciálnej prokuratúry uznesením č. k. VII/2 Gv 80/23/1000-61 z 13. marca 2024 uvedenú žiadosť sťažovateľa 2 zamietol s odôvodnením, že dôvody zaistenia naďalej trvajú. Sťažovateľ 2 napadol uvedené rozhodnutie úradu špeciálnej prokuratúry sťažnosťou. V sťažnosti predstrel námietky totožné s námietkami popísanými v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia. Uznesením generálnej prokuratúry č. k. XX GPt 63/24/1000-6 z 28. júna 2024 bola sťažnosť sťažovateľa 2 zamietnutá ako nedôvodná.

II.

Argumentácia sťažovateľov

6. Sťažovatelia v oboch ústavných sťažnostiach uvádzajú, že zaistené nehnuteľnosti nadobudli legitímnym spôsobom. Dôvodí, že tieto nehnuteľnosti nemôžu byť nástrojom ani výnosom z trestnej činnosti, pretože vo vzťahu k nim nedošlo k spáchaniu trestného činu, a že zaistenie nehnuteľnosti tretej osoby bez akéhokoľvek priameho či nepriameho vzťahu k predmetu trestného konania negatívne zasahuje do práv garantovaných ústavou a dohovorom. Označili vydané príkazy na zaistenie dotknutých nehnuteľností za predčasné, neodôvodnené, nezákonné, založené na lži a podvodnom konaní neidentifikovaných osôb. Zaistenie podľa nich nevychádza z reality a právnych skutočností, ale z fabulácií „údajného“ poškodeného.

7. Sťažovatelia sú toho názoru, že v oboch uzneseniach generálnej prokuratúry, ktorými boli zamietnuté ich sťažnosti ako nedôvodné, absentuje riadne odôvodnenie, v ktorom by sa generálna prokuratúra korektným spôsobom vysporiadala s podstatnou argumentáciou uplatnených sťažností. Podľa predstáv sťažovateľov mala generálna prokuratúra vo svojich rozhodnutiach posúdiť opodstatnenosť a primeranosť zaistenia dotknutých nehnuteľností, rozumne vyvážiť na jednej strane

ochranu verejného záujmu a na druhej strane ochranu práva na pokojné užívanie majetku, čo však podľa názoru sťažovateľov neurobila.

8. Sťažovatelia považujú za porušenie nestrannosti a nezávislosti rozhodovania skutočnosť, že o príkazoch, o ich žiadostiach o zrušenie zaistenia a o ich sťažnostiach rozhodla stále tá istá „inštitúcia“, čím sa podľa nich vytratili účinné prvky druhostupňového konania.

9. Sťažovatelia po citácii obsahu odôvodnenia oboch rozhodnutí úradu špeciálnej prokuratúry, ktorými boli zamietnuté ich žiadosti o zrušenie zaistenia nehnuteľností, formulujú tvrdenia, že obsah odôvodnenia týchto rozhodnutí je nepravdivý. V nadväznosti na to sťažovatelia obsérne popisujú vlastnú verziu skutkových okolností meritórnej trestnej veci a znovu opakujú, že zaistené nehnuteľnosti nemôžu byť nástrojom a ani výnosom z trestnej činnosti, keďže vo vzťahu k predmetným nehnuteľnostiam nedošlo k spáchaniu trestného činu.

10. Sťažovatelia napokon argumentujú, že od zaistenia nehnuteľností uplynulo viac ako deväť mesiacov, no i napriek tomu úrad špeciálnej prokuratúry neposkytol žiadne relevantné skutočnosti zistené v trestnom konaní, ktoré by potvrdzovali tvrdenia poškodeného, konanie je neefektívne a sťažovatelia ani ďalšie označené zúčastnené osoby neboli vo vedenom trestnom konaní vypočutí.

III.

Predbežné prerokovanie ústavných sťažností

III.1. K porušeniu namietaných práv označenými príkazmi úradu špeciálnej prokuratúry na zaistenie nehnuteľností a označenými uzneseniami úradu špeciálnej prokuratúry:

11. Pokiaľ ide o časti ústavných sťažností smerujúcich proti označeným príkazom úradu špeciálnej prokuratúry a uzneseniam úradu špeciálnej prokuratúry, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej je právomoc ústavného súdu vo vzťahu ku konkrétnemu namietanému rozhodnutiu alebo postupu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov, resp. iných orgánov verejnej moci (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 107/2019). Ústavný súd preto konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavných sťažností, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. Sťažovatelia disponovali jednak možnosťou žiadať o preskúmanie príkazov na zaistenie nehnuteľností prostredníctvom podaných žiadostí o zrušenie zaistenia nehnuteľností a tiež možnosťou žiadať o preskúmanie rozhodnutí úradu špeciálnej prokuratúry, ktorými nebolo týmto žiadostiam vyhovené, prostredníctvom sťažností, a túto možnosť aj využili, pričom ochranu všetkým ich označeným právam boli oprávnení a zároveň povinní poskytnúť v prvom prípade úrad špeciálnej prokuratúry a v druhom prípade generálna prokuratúra, ktorým patrilo rozhodovanie o žiadostiach a následne o sťažnostiach sťažovateľov. Táto skutočnosť robí ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti označeným príkazom úradu špeciálnej prokuratúry na zaistenie nehnuteľností a označeným uzneseniam úradu špeciálnej prokuratúry, ktorými boli zamietnuté žiadosti o zrušenie zaistenia nehnuteľností, neprípustnou. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť vo vzťahu ku krajskému súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K porušeniu namietaných práv označenými uzneseniami generálnej prokuratúry:

12. Podstatou argumentácie obsiahnutej v ústavných sťažnostiach sťažovateľov je ich tvrdenie o nedostatočnom odôvodnení uznesení generálnej prokuratúry, ktorá sa podľa ich mienky primerane nevyrovnala s relevantnými námietkami uplatnenými v sťažnostiach sťažovateľov smerujúcich proti uzneseniam úradu špeciálnej prokuratúry o nevyhovení žiadostiam sťažovateľov o zrušenie zaistenia ich nehnuteľností.

13. Pri preskúvaní rozhodnutí o použití dočasných majetkových zaisťovacích inštitútov, v dôsledku ktorých je znemožnené alebo citeľne obmedzené dispozičné právo dotknutého subjektu, ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej praxi stanovil požiadavky, ktoré sú na takéto rozhodnutie kladené z pohľadu ústavnoprávneho: rozhodnutie musí mať zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, čo znamená, že vyvodené závery o naplnení podmienok uvedených v príslušných ustanoveniach Trestného poriadku nemôžu byť v úplne zrejmom nesúlade so zistenými skutkovými okolnosťami, ktoré sú orgánom činným v trestnom konaní k dispozícii (napr. IV. ÚS 577/2021). Ak sú tieto požiadavky dodržané a zásah štátu rešpektuje primeranú (spravodlivú) rovnováhu medzi požiadavkou všeobecného záujmu spoločnosti, ktorý je zásahom sledovaný, a požiadavkou na ochranu základných práv jednotlivca, ústavný súd nepovažuje zabezpečenie majetku dotknutého subjektu za protiústavný zásah do jeho vlastníckych práv (napr. IV. ÚS 577/2021, II. ÚS 187/2024).

14. Už v minulosti sa ústavný súd vo svojom rozhodnutí vo veci analogickej k veciam sťažovateľov vysporiadal s námietkami sťažovateľa (vlastníka nehnuteľnosti zaistenej v trestnom konaní), v ktorých bolo vytýkané, že dotknutú zaistenú nehnuteľnosť nadobudol legitímnym spôsobom a zaistená nehnuteľnosť nemôže byť nástrojom a ani výnosom z trestnej činnosti, pretože vo vzťahu k predmetnej nehnuteľnosti nedošlo k spáchaniu trestného činu. Ústavný súd vysvetlil, že nedisponuje právomocou posúdenia, či došlo k spáchaniu trestného činu, keďže jeho úlohou nie je nahrádzať súdy, resp. prokuratúru, čo sa týka dôvodov, ktoré by boli presvedčivé; z pohľadu ústavného súdu je dôležité to, či je rozhodnutie ústavne udržateľné z hľadiska zmyslu a cieľa zaisťovacieho inštitútu definovaného v príslušných zákonných ustanoveniach (III. ÚS 272/2024).

15. Z hľadiska zásahu do sťažovateľmi uvedených základných práv je rozhodné posúdenie zmyslu a obsahu inštitútu zaistenia nehnuteľnosti s ohľadom na prebiehajúce trestné konanie. Ako už bolo uvedené, pri zaistení nehnuteľnosti sa prihliada na to, či je toto zaistenie v súlade s princípom zákonnosti, či je toto zaistenie vo verejnom záujme a taktiež či je v súlade s princípom proporcionality. V okolnostiach posudzovaných vecí sťažovateľov treba uviesť, že opatrenia konfiškácie majetku možno uplatniť nielen na osoby priamo podozrivé z trestných činov, ale aj na všetky tretie osoby s vlastníckymi právami bez požadovanej dobromyseľnosti s cieľom zakryť ich protiprávnu úlohu pri zhromažďovaní predmetného majetku. O dobromyseľnosť nejde v prípade, ak identifikované skutočnosti u akéhokoľvek priemerného pozorovateľa musia objektívne vyvolávať podozrenie a otázky, či prevod nehnuteľností bude bezchybný, pričom za takýchto okolností následný nezáujem nadobúdateľa o vyšetrenie tohto stavu predstavuje jednu z najintenzívnejšie pôsobiacich okolností spôsobilých narušiť dobromyseľnosť záujemcu o nehnuteľnosť (pozri III. ÚS 487/2022 a III. ÚS 272/2024). Treba povedať, že úrad špeciálnej prokuratúry sa v dotknutých príkazoch vysporiadal s otázkou dobromyseľnosti, keď v príkazoch na zaistenie nehnuteľností uviedol, že „*bolo ustálené, že doposiaľ nestotožnený páchatel'*

s úmyslom neoprávnene nadobudnúť vlastnícke práva a iné majetkové hodnoty... vykonal postupne jednotlivé kroky, kde najskôr účelovo vytvoril nepravdivý právny stav svedčiaci o existencii záväzkov poškodeného, k čomu vytvoril viacero falošných zmlúv o pôžičke, o postúpení pohľadávky, o budúcej zmluve, uznanie dlhu, ktorých dôsledkom bolo v rozpore so skutočnosťou vytvorenie zdanlivého stavu značných peňažných záväzkov poškodeného, ktoré mali byť uspokojené v exekučnom konaní, na ktoré mal rozhodný vplyv neznámy páchatel' v jeho prospech, pričom následne v rozpore s Exekučným poriadkom došlo ku zmene vlastníckeho práva k zaistovanej nehnuteľnosti“. Ďalej v odôvodnení príkazov na zaistenie úrad špeciálnej prokuratúry uviedol, že nehnuteľnosti boli v dôsledku stíhanej trestnej činnosti prevádzané alebo inak scudzované na špecifikované obchodné spoločnosti, fyzické osoby a občianske združenia, pričom v poslednom špecifikovanom kroku došlo k prevodu vlastníctva časti dotknutých pozemkov na sťažovateľa 1 v prvom prípade a na sťažovateľa 2 v druhom prípade. Napokon úrad špeciálnej prokuratúry uviedol, že „z doposiaľ vyhodnotených dôkazov zabezpečených v priebehu vyšetrovania teda vyplýva odôvodnený záver, že nehnuteľnosti... majú priamy a bezprostredný súvis so stíhanou trestnou činnosťou, pričom okolnosti za ktorých došlo ku prevodu vlastníckeho práva zakladajú dostatočné podozrenie, že k tomu došlo dolôžnym spôsobom, a to trestnou činnosťou, ktorá je právne kvalifikovaná ako obzvlášť závažný zločin Podvodu... a zločin Machinácie pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe...“.

16. Podľa § 96a ods. 1 Trestného poriadku ak zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že nehnuteľnosť je nástrojom trestnej činnosti alebo výnosom z trestnej činnosti, môže predseda senátu a v prípravnom konaní prokurátor vydať príkaz na zaistenie nehnuteľnosti. Podľa § 130 ods. 9 Trestného zákona výnosom z trestnej činnosti sa na účely tohto zákona rozumie a) vec, ktorá bola získaná trestným činom, b) vec, ktorá bola získaná ako odmena za trestný čin, c) vec, ktorá bola nadobudnutá, hoci aj len sčasti za vec, ktorá bola získaná trestným činom alebo ako odmena zaň, d) vec, na ktorú bola hoci aj len sčasti premenená vec, ktorá bola získaná trestným činom alebo ako odmena zaň, alebo e) plody a úžitky veci uvedenej v písmenách a) až d).

17. Úrad špeciálnej prokuratúry vo svojich rozhodnutiach, ktorými zamietol žiadosti sťažovateľov o zrušenie zaistenia nehnuteľností uviedol, že námietky sťažovateľov uvedené v predmetných žiadostiach sú smerované predovšetkým voči skutkovým zisteniam a skutkovým záverom vyplývajúcim z dovtedy zabezpečených dôkazov, podľa úradu špeciálneho prokurátora však obsah sťažovateľmi predstretých tvrdení je potrebné overiť vykonaním ďalších dôkazov v rámci vedeného vyšetrovania a nemožno si ich bez toho ako pravdivé osvojiť. Objasnil, že toto ďalšie potrebné dokazovanie zahŕňa doplňujúce výsluchy a prípadne aj konfrontácie, na základe výsledkov ktorých bude možné prijať konečný záver o priebehu vyšetrovaného skutkového deja a tiež záver o existencii zákonných dôvodov opodstatňujúcich trvanie zaistenia dotknutých nehnuteľností.

18. Generálna prokuratúra vo svojich rozhodnutiach, poukazujúc na obsah § 96a ods. 1 Trestného poriadku a § 130 ods. 9 Trestného zákona, vysvetlila, že na zaistenie nehnuteľnosti stačí existencia podozrenia, že nehnuteľnosť je nástrojom alebo výnosom z trestnej činnosti a nemusí ísť o definitívne rozhodnutie o spáchaní trestného činu ako nevyhnutného predpokladu na zaistenie nehnuteľností. Poukázala na obsah spisového materiálu, ktorý podľa nej svedčí o existencii podozrenia zo spáchania trestnej činnosti, ktorá je predmetom trestného konania, kde opis skutkov uvedený v uznesení o začatí trestného stíhania jasne nasvedčuje, že dotknuté nehnuteľnosti majú

predstavovať výnos z trestnej činnosti v zmysle citovaného § 130 ods. 9 písm. a) Trestného zákona, preto ich zaistenie považuje za dôvodné.

19. Postup úradu špeciálnej prokuratúry pri vydaní dotknutých príkazov na zaistenie nehnuteľností, v ktorých tento poukázal na históriu prevodov nehnuteľností, bol primeraný, zákonný a riadne odôvodnený. Zaistenie nehnuteľnosti nie je definitívnym opatrením, ale ide o opatrenie dočasné a zrušiteľné. Príkazy obsahujú argumentáciu spochybňujúcu dobromyseľnosť prevodov dotknutých nehnuteľností. Zaistenie majetku viedlo k legitímnemu cieľu, a to zabrániť ďalšiemu prevádzaniu nehnuteľností, a teda zabrániť ich odstráneniu z dosahu orgánov činných v trestnom konaní ďalším prevádzaním. Zo skutočností uvedených v príkazoch na zaistenie nehnuteľnosti vyplýva odôvodnené podozrenie zo spáchania trestného činu podvodu a machinácie vo verejnom obstarávaní a verejnej dražbe, kde výnosom z tejto trestnej činnosti mali byť práve zaistené nehnuteľnosti, čo je v príkazoch a aj v následných rozhodnutiach úradu špeciálnej prokuratúry a generálnej prokuratúry riadne vysvetlené. S poukazom na uvedené skutočnosti preto nemožno tvrdiť, že zaistenie nehnuteľnosti ako dočasný inštitút, ktorý nie je konečný, bol v tomto prípade svojvoľný a neproporcionálny.

20. Napokon v prípade námietky sťažovateľov o nedostatku nezávislosti a nestrannosti konajúceho orgánu verejnej moci (generálnej prokuratúry ako druhostupňového orgánu) iba stručne ústavný súd konštatuje, že o žiadostiach a o uplatnenom opravnom prostriedku (sťažnosti) nerozhodoval ten istý orgán verejnej moci, keďže v prvom stupni konal úrad špeciálnej prokuratúry a v druhom stupni generálna prokuratúra, kde tento postup bol súladný s relevantnými ustanoveniami Trestného poriadku, ktoré v § 190 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku jednoznačne určujú, že o sťažnosti rozhoduje nadriadený orgán, ktorým je v prípade rozhodnutia prokurátora nadriadený prokurátor.

21. Vychádzajúc zo všetkých uvedených čiastkových záverov, ústavný súd dospel k názoru, že úrad špeciálnej prokuratúry (na ktorého rozhodnutie generálna prokuratúra ako na vecne správne odkázala) a tiež generálna prokuratúra konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci neinterpretovali a neaplikovali extrémne nelogicky a ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, preto sú právne akceptovateľné a zároveň ústavne konformné. Generálna prokuratúra vo svojich rozhodnutiach (vychádzajúc aj z prvostupňových rozhodnutí úradu špeciálnej prokuratúry) zrozumiteľným a náležitým spôsobom vysvetlila potrebu zásahu do majetkových práv sťažovateľov.

22. Vzhľadom na uvedené ústavný súd vyhodnotil ústavné sťažnosti sťažovateľov v časti týkajúcej sa označených uznesení generálnej prokuratúry ako zjavne neopodstatnené a ako také ich podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

III.3. K porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy označeným postupom úradu špeciálnej prokuratúry a generálnej prokuratúry:

23. Pokiaľ ide o formulovanú námietku sťažovateľov o zbytočných priet'ahoch v postupe úradu špeciálnej prokuratúry a generálnej prokuratúry pri rozhodovaní o ich žiadostiach o zrušenie zaistenia nehnuteľnosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje ochrana len vtedy, ak bola ústavná sťažnosť ústavnému súdu predložená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného základného práva došlo alebo porušenie v tomto čase

ešte trvalo. Sťažovatelia sa so svojou ústavnou sťažnosťou na ústavný súd obrátili v čase, keď už tento prostriedok nápravy vo vzťahu k označeným konaniam o žiadostiach sťažovateľov nebol objektívne spôsobilý splniť svoj účel, keďže ústavné sťažnosti uplatnili sťažovatelia až po tom, čo bolo o ich žiadostiach rozhodnuté (obdobne pozri sp. zn. I. ÚS 572/2017).

24. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavné sťažnosti sťažovateľov v danej časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

25. S ohľadom na všetky uvedené závery bolo o ústavných sťažnostiach sťažovateľov potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu